

Sygn. akt: II AKa 479/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 stycznia 2023 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący -	Sędzia SA Piotr Filipiak
Sędziowie	SA Marcin Schoenborn SO del. Teresa Jędrzejak-Paluch (spr.)
Protokolant	Mateusz Dejas

przy udziale prokuratora Prokuratury Okręgowej w Katowicach Daniela Hetmańczyka

po rozpoznaniu w dniu 12 stycznia 2023 r. sprawy

D.L., syna S. i E., urodzonego (...) w S.,

oskarżonego o czyny z art. 258 § 1 k.k., z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. i w zw. z art. 65 § 1 k.k. i inne;

na skutek apelacji obrońcy oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach

z dnia 27 września 2019 roku, sygn. akt XXI K 188/14

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

- przyjmuje, iż przestępstwo przypisane oskarżonemu D. L. w punkcie 53 polegało na tym, że w dniu 30 maja 2010 r. w T. i na terenie Republiki Czeskiej, działając wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami, zlecił R. H. kradzież samochodu marki (...) o numerze rejestracyjnym (...) na szkodę obywatela Republiki Czeskiej A. B., udzielając mu wszelkich informacji o przedmiocie kradzieży, przekazując kluczyki do niego oraz podwożąc go na miejsce kradzieży w rejon stacji paliw na 96 kilometrze autostrady (...) P.- B., gdzie R. H. dokonał zaboru wyżej wymienionego pojazdu o wartości 367.200,00 koron czeskich (56.291,76 zł.), który następnie przekazał nieustalonemu obywatelowi Republiki Czeskiej, czym wyczerpał ustawowe znamiona przestępstwa z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k., zaś orzeczoną za ten czyn karę pozbawienia wolności obniża do 8 (ośmiu) miesięcy, przyjmując za jej podstawę art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k.,

- uchyla rozstrzygnięcia zawarte w punktach 56 oraz 57 i na mocy art. 91 § 2 k.k. w zw. z art. 86 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 23 czerwca 2020 roku w zw. z art. 4 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego D. L. nową karę łączną 2 (dwóch) lat i 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności, na poczet której na mocy art. 63 § 1 k.k. zalicza okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 12 czerwca 2013 r., godzina 06:03 do dnia 25 lipca 2013 r.;

2. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

3. zwalnia oskarżonego D. L. od ponoszenia kosztów sądowych postępowania odwoławczego, wydatkami obciążając Skarb Państwa.

SSO del. Teresa Jędrzejak-Paluch SSA Piotr Filipiak SSA Marcin Schoenborn

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 479/20
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 27 września 2019 r., sygn. akt XXI K 188/14.

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.1.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność	

	kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	Uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

1.5. Ustalenie faktów

1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				

1.6. Ocena dowodów

1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
	<p>Obraza prawa procesowego mająca wpływ na treść orzeczenia, to jest:</p> <p>a) art. 4 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 2 § 2 k.p.k. poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę materiału dowodowego, a w konsekwencji bezzasadne uznanie, że:</p> <p>- oskarżony D. L. dopuścił się przestępstwa udziału w grupie przestępczej założonej i kierowanej przez M. G. i R. H.,</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

która zajmowała się popełnianiem przestępstw polegających na wewnątrzspółnotowym nabywaniu znacznych ilości środków odurzających i substancji psychotropowych i wprowadzaniu ich do obrotu na terenie Polski,

- oskarżony D. L. dopuścił się przestępstwa z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii,

- oskarżony D. L. w grudniu 2011 r. i lutym 2012 r. wspólnie z innymi osobami pomagał w wyłudzeniu odszkodowań z tytułu umów ubezpieczenia AC z (...) S.A. dotyczących samochodów A. (...) i B.,

- oskarżony D. L. w dniu 30 maja 2010 r. zlecił R. H. kradzież samochodu marki (...) z zawartością pieniędzy w kwocie około 190.000 euro,

- oskarżony D. L. w dniach 20 maja 2010 r., 4 czerwca 2010 r. i 17 czerwca 2010 r. wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami dopuścił się przestępstw z art. 286 § 1 k.k. na szkodę (...),

b) art. 4 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. bezzasadną i nie znajdującą oparcia w materiale dowodowym odmowę wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego D. L., a części R. H., a także zeznań świadków W. C. i S. G.,

c) art. 5 § 2 k.p.k. poprzez rozstrzygnięcie wszystkich niedających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego.

Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny

Zarzuty obraży wskazanych przepisów prawa procesowego dot. oceny dowodów, które sąd pierwszej instancji brał pod uwagę przypisując oskarżonemu przestępstwa ujęte w pkt 49, 50, 52, 54 oraz 55 zaskarżonego wyroku, które miały skutkować wytkniętymi w apelacji błędami w ustaleniach faktycznych, zostały w zdecydowanej większości uznane za bezpodstawne. Mają one charakter typowo polemiczny z niewadliwymi ustaleniami sądu a quo. Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku nie może sprowadzać się do samej polemiki z ustaleniami sądu, lecz powinien zasadnie zmierzać do wykazania, jakich konkretnie uchybień w zakresie logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego dopuścił się sąd, oceniając zebrany materiał dowodowy (wyrok SA w Warszawie z dnia 16 lutego 2022 r., II AKa 75/20 (LEX nr 3337228)). Takich argumentów apelacja wywiedziona przez obrońcę zaś nie zawiera.

Jak chodzi o przypisane oskarżonemu uczestnictwo w zorganizowanej grupie przestępczej trudniącej się wewnątrzwspólnotową dostawą znacznych ilości środków odurzających i substancji psychotropowych oraz ich dalszym wprowadzaniem do obrotu na terenie Polski oraz popełnianiem innych przestępstw, wbrew zarzutom apelacji, zasadnie sąd pierwszej instancji, opierając się w tej mierze głównie na wyjaśnieniach współoskarżonych R. H. i M. G. (ale nie tylko) ustalił, że oskarżony D. L. w okresie od grudnia 2011 r. do 19 kwietnia 2012 r. był członkiem tej grupy. Ze zgodnych w tym zakresie wyjaśnień R. H.

i M. G. wynika bowiem, że D. L. w okresie od grudnia 2011 r. do lutego 2012 r. systematycznie nabywał od nich znaczne ilości środków odurzających i substancji psychotropowych (łącznie nie mniej niż 400 gram marihuany i 1,5 kg amfetaminy), które przeznaczal do dalszego obrotu, sprzedając je w całości swojemu znajomemu. Zaopatrując się u R. H. i M. G. w tak znaczne ilości narkotyków oskarżony bez wątpienia miał świadomość bycia częścią większej grupy osób, jaka z natury rzeczy musi być zaangażowana w tego typu działalność przestępczą. Przemyt oraz wprowadzanie do obrotu tak dużej ilości narkotyków, jakimi dysponowali R. H. i M. G., wymaga bowiem ścisłej współpracy większej ilości osób. Tak też było w tym przypadku, jako że R. H. i M. G. współdziałali z innymi osobami, które im pomagały w przemyśle narkotyków do Polski oraz rozprowadzały dla nich narkotyki w Polsce. Byli to N. P., który wraz z H. i G. przemycał narkotyki z Holandii do Polski a także pracując dla nich zajmował się ich dystrybucją, a nadto M. N., D. K., I. H., Ł. J., J. W., K. G., Ł. P. (1), S. Ł., H. G., T. W. oraz A. S. jak też inne nieustalone osoby, które- tak samo jak D. L. zajmowały się rozprowadzaniem narkotyków dla R. H. i M. G.. To, że oskarżony D.L. nie znał tych osób i z nimi nie współdziałał bezpośrednio w zakresie obrotu narkotykami nie stanowi o braku możliwości przypisania mu odpowiedzialności za udział w grupie przestępczej, w skład której również oni wchodzili, a którą założyli i kierowali R. H. i M. G..

W orzecznictwie sądowym na gruncie art. 258 k.k. przyjmuje

się już od wielu lat, że stopień zorganizowania grupy, o jakiej mowa w art. 258 k.k. może być luźny, a role osób do niej należących mogą też być bardzo różne. Do przypisania udziału w zorganizowanej grupie przestępczej nie jest niezbędna znajomość szczegółów organizacyjnych grupy, mechanizmów jej funkcjonowania, znajomość jej członków (...). W pojęciu zorganizowania tkwią warunki podstawowej wewnętrznej struktury organizacyjnej - choćby z niskim stopniem zorganizowania - to także trwałość, istniejące więzy organizacyjne w ramach wspólnego porozumienia, planowanie przestępstw, akceptacja celów, trwałość zaspokojenia potrzeb grupy, skoordynowany sposób działania (tak SA w Lublinie w wyroku z 21 maja 2022r., II AKa 318/21, LEX nr 3357327). Uczestnicy zorganizowanej grupy nie muszą znać się osobiście i umawiać się wspólnie, muszą však posiadać świadomość działania w jej strukturze organizacyjnej (SN w postanowieniu z dnia 27 kwietnia 2022 r., II KK 550/21, LEX nr 3432963).

Dla przypisania sprawcy odpowiedzialności za działanie w ramach zorganizowanej grupy przestępczej nie jest zatem konieczna szczegółowa znajomość nie tylko wszystkich członków grupy, ale i podziału ról, gdyż wystarczająca jest po temu świadomość działania w takiej strukturze organizacyjnej.

Oskarżony D. L., uczestnicząc w obrocie znacznymi ilościami narkotyków przez okres około 3 miesięcy, współdziałał z M. G. i R. H. a także z nieustaloną osobą, której zbywał zakupioną od nich marihuanę i amfetaminę.

Już samo współdziałanie z tymi trzema osobami wystarczyłoby do przypisania mu udziału w grupie przestępczej założonej i kierowanej przez R. H. i M. G., zajmującej się wewnątrzspółnotową dostawą znacznych ilości środków odurzających i substancji psychotropowych oraz wprowadzeniem ich do obrotu w Polsce.

Z wyjaśnień R. H. i M. G., ale również częściowo z wyjaśnień samego D. L. wynika, że współdziałał z R. H., z M. G., ale i z innymi osobami, w popełnianiu również przestępstw przeciwko mieniu. Oskarżony przyznał się bowiem do udziału w kradzieży samochodu B. w Czechach wspólnie z R. H. i kilkoma innymi osobami, w tym z W. C., który jego wyjaśnienia w tym zakresie potwierdził. D. L. potwierdził w swoich wyjaśnieniach również współdziałanie z R. H. w kradzieży samochodów marki (...) oraz (...) (zarzuty LXXX i LXXXI), zaprzeczając jedynie temu, iżby miał świadomość tego, że celem tych kradzieży było wyłudzenie odszkodowania z (...). Podczas postępowania przygotowawczego oskarżony potwierdził też de facto swój udział w oszustwach na szkodę (...) przyznając, że na prośbę R. H. załatwiał u swojego znajomego R. W. fałszywe dokumenty tożsamości, które były H. potrzebne do podjęcia pieniędzy z banku.

Nie tylko zatem z wyjaśnień R. H. i M. G. (jak podnosi się w apelacji), ale i z wyjaśnień samego oskarżonego, zaś co do kradzieży (...) w Czechach również z zeznań świadka W. C., wynika, że w okresie od grudnia 2011 r. do 19 kwietnia 2012 r. D. L. współdziałał z R. H., M. G., ale również z innymi osobami

nie tylko w dystrybucji znacznych ilości narkotyków przemyconych do Polski z Holandii, ale również w popełnianiu przestępstw przeciwko mieniu. Nie jest zatem prawdziwe zawarte w apelacji jego obrońcy twierdzenie jakoby wszystkie zarzuty stawiane oskarżonemu oparte były wyłącznie na wyjaśnieniach R. H. i M. G..

Dysponując tego rodzaju dowodami zasadnie zatem sąd pierwszej instancji przypisał oskarżonemu udział w zorganizowanej grupie przestępczej. Systematyczne współdziałanie z w/w osobami w popełnianiu różnego rodzaju przestępstw przekracza ramy współsprawstwa, czyniąc zasadnym odrębne skazanie za przestępstwo z art. 258 § 1 k.k.

Co się tyczy przypisanego oskarżonemu w pkt 50 wyroku przestępstwa z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. oraz art. 65 § 1 k.k. nie sposób zarzucić sądowi pierwszej instancji naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów poprzez oparcie się na wyjaśnieniach R. H. i M. G., a odmówienie wiary wyjaśnieniom oskarżonego D. L. co do tego w jakich ilościach oraz w jakim celu zakupywał od nich narkotyki. Wszak R. H. i M. G. zgodni byli w swoich wyjaśnieniach co do tego w jakim okresie, w jakich ilościach i jakie narkotyki D. L. od nich kupował, a także co do tego jakie kwoty płacił przy każdej transakcji (k. 285, t. II R. H., k. 642, k. 732, t. IV M. G.). Mając na uwadze zbieżność ich relacji a także pozytywne zweryfikowanie wyjaśnień R. H. i M. G. dot. zarzutów stawianych pozostałym oskarżonym innymi

dowodami, nie miał sąd pierwszej instancji powodów do poddawania w wątpliwość wiarygodności ich wyjaśnień. Wszak wyjaśnienia te, jeżeli chodzi o czyny przypisane oskarżonemu D.L. w pkt 52, 53, 54 oraz 55 wyroku, zostały de facto potwierdzone przez niego samego (o czym poniżej). Brak zatem podstaw do przyjęcia jakoby zgodnie podawali oni nieprawdę akurat w zakresie tego jakie ilości marihuany oraz amfetaminy oskarżony od nich kupował.

Dokonując zgodnej z zasadami logiki i doświadczenia życiowego oceny dowodów zasadnie zatem sąd pierwszej instancji w zakresie tego przestępstwa odmówił częściowo wiary wyjaśnieniom D. L., który co prawda przyznawał się do dokonywania zakupu marihuany i amfetaminy od R. H. i M. G., jednak twierdził, że kupował znacznie mniejsze ilości, niż przez nich wskazywane, czyli 200- 300 gram, a także wyłącznie na własny użytek. Nawet przy założeniu, że oskarżony istotnie kupił raz 200 gram marihuany, a za drugim razem 200- 300 gram amfetaminy, to mając na uwadze to, że towar ten za każdym razem brał w tzw. "komis", każe przyjąć, że kupował go w celach handlowych. Jak uczy doświadczenie wywiedzione z innych spraw dot. obrotu narkotykami w tzw. "komis" otrzymują je wyłącznie dealerzy, którzy rozliczają się z zakupu po rozprowadzeniu towaru wśród swoich odbiorców. Nie sposób zresztą przyjąć, iżby 200 gram marihuany czy też 200- 300 gram amfetaminy (a więc również ilości znaczne, wystarczające do przypisania postaci kwalifikowanej przestępstwa z art. 56 ust. 3 u.p.n.) oskarżony kupował na

własne potrzeby. O przeznaczeniu narkotyków kupowanych przez D. L. wyjaśnia zresztą M. G. wskazując, że był on pośrednikiem, gdyż całość zakupionych narkotyków sprzedawał jakiemuś swojemu znajomemu, do którego zresztą chciała uzyskać nr telefonu, ale L. jej go nie dał (k. 642, t. IV).

Zarówno zatem ilość zakupywanych marihuany i amfetaminy jak i wyjaśnienia M. G. dawały sądowi pierwszej instancji podstawy do przypisania oskarżonemu D. L. przestępstwa uczestniczenia w obrocie tymi substancjami. Były one bowiem zbywane przez niego innemu dealerowi w ilościach hurtowych.

Nie sposób również zarzucić sądowi pierwszej instancji naruszenia reguł oceny dowodów wynikających z art. 7 k.p.k. odnośnie przestępstw przypisanych oskarżonemu w pkt 52 wyroku z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 298 § 1 k.k.

Oдноśnie czynu zarzucanego oskarżonemu w pkt LXXX aktu oskarżenia, dysponując zbieżnymi wyjaśnieniami R. H. i M. G. a także częściowo wyjaśnieniami oskarżonego D. L., zasadnie sąd pierwszej instancji ustalił, że oskarżony ten zlecił R. H. i M. G. kradzież samochodu marki (...) o nr rej. (...), udzielając w ten sposób pomocy współwłaścicielom spółki jawnej PPHU (...) do wyłudzenia odszkodowania z tytułu umowy ubezpieczenia AC z (...) S.A. Ze spójnych i konsekwentnych wyjaśnień R. H. i M. G. wynika, że była do tzw. "kradzież na zgłoszenie" zlecona im przez D. L. ps. (...), który przekazał H. oryginalne kluczyki do tego samochodu. (k. 215, t. II- R. H., k. 642, t. IV- M. G.).

Wyjaśnienia R. H. i M. G. co do miejsca i okoliczności "kradzieży" A. (...) znajdują oparcie w uznanych w tej części za wiarygodne zeznaniach świadka M. C. a także częściowo w wyjaśnieniach samego D. L., który nie przyznając się do popełnienia tego przestępstwa, przyznał jednak okoliczności faktyczne, a więc to, że uczestniczył w upozorowaniu kradzieży A. (...) z parkingu przy (...) w C. w celu wyłudzenia odszkodowania, twierdząc jedynie, że nie on zlecił tę kradzież H., tylko odwrotnie, pomagał mu w jej dokonaniu (k. 3226, t. XVII). Mając na uwadze zbieżność depozycji R. H. i M. G. co do tego, że przestępstwa tego dokonali na zlecenie D. L. a także pozytywne zweryfikowanie ich wyjaśnień w szeregu innych kwestiach pozostałymi dowodami, nie miał sąd pierwszej instancji powodów do poddawania w wątpliwość wiarygodności ich wyjaśnień.

Wbrew twierdzeniom zawartym w apelacji, wyjaśnień D. L. bynajmniej nie wspierają zeznania świadka S. G.. Wszak z zeznań tego świadka wynika jedynie, że kiedy na prośbę D. L. jechał z nim jego samochodem w kierunku C. przed tym miastem wsiedli do ich samochodu mężczyzna z kobietą, po czym zawrócili i pojechali w stronę M. (k. 8410- 8411, t. XLIII). Zeznania tego świadka wręcz potwierdzają wyjaśnienia R. H., który w czasie śledztwa podał, że z D.L.samochodem w stronę C. jechał jego znajomy z M. ps. (...) (k. 215, t. II). Sam D. L. natomiast, przesłuchiwany na okoliczność tego zdarzenia po raz pierwszy, nie wspominał o swoim towarzyszu (k. 3226, t. XVII).

Co się tyczy czynu opisanego w pkt LXXXI aktu oskarżenia również w pełni zasadnie, opierając się na zbieżnych wyjaśnieniach R. H. i M. G. (k. 215, t. II- R. H., k. 642, t. IV- M. G.), sąd pierwszej instancji ustalił, że D. L. uczestniczył wraz z nimi w upozorowaniu kradzieży samochodu marki (...) w celu wyłudzenia przez jego właściciela odszkodowania z tytułu kradzieży z (...) S.A. Ze zgodnych wyjaśnień R. H. i M. G. wynika, że oskarżony L. wiedział o tym, iż właścicielowi tego samochodu chodziło o pozbycie się go i wyłudzenie odszkodowania z tytułu kradzieży. Jakkolwiek istotnie z wyjaśnień R. H. wynika, że D. L. był tym samochodem zainteresowany i po upozorowaniu kradzieży kupił go za 11.500 zł. (k. 215, t. II), to jednak- wbrew argumentom podniesionym w apelacji- fakt dokonania przez D. L. zakup tego samochodu nie wyłącza jego odpowiedzialności za pomoc w wyłudzeniu odszkodowania. Sąd pierwszej instancji ustalił zresztą, że D. L. otrzymał ten samochód od R. H. po upozorowaniu jego kradzieży i zapłacił mu za niego 11.500 zł. (7.000 zł. i 4.500 zł.).

Nie zasługiwały na uwzględnienie również zarzuty obrazy wskazanych wyżej przepisów postępowania dot. oceny dowodów oraz błędu w ustaleniach faktycznych w zakresie przestępstw przypisanych oskarżonemu D. L. w pkt 54 i 55 wyroku (zarzuty LXXXIII, LXXXIV oraz LXXXV a/o) na szkodę (...). Ocena dowodów dot. tych czynów została dokonana przez sąd pierwszej instancji z poszanowaniem art. 7 k.p.k. i nie sposób jej podważyć. Zasadnie sąd ten, czyniąc ustalenia faktyczne, oparł się na wyjaśnieniach

składanych przez R. H., które wszak co do istoty zostały potwierdzone przez oskarżonego D. L. w czasie postępowania przygotowawczego. Według słusznie uznanych za wiarygodne wyjaśnień R. H., fałszywe dokumenty tożsamości ze zdjęciami potrzebne do pobrania pieniędzy przez M. K. podającego się z upoważnionego do lokaty Ł. P. (2), przez R. M. podającego się za właściciela lokaty J. K. oraz przez W. R., która miała w dniu 17 czerwca 2010 r. dokonać wypłaty środków z lokaty T. L., były dla niego załatwiane przez oskarżonego D. L. (k. 203, t. II). Oskarżony D. L. co prawda potwierdził w swoich wyjaśnieniach, że istotnie na zlecenie R. H. zamawiał fałszywe dokumenty tożsamości ze zdjęciami u znajomego fałszerza dokumentów R. W. ps. (...), jednak przed sądem zaprzeczał temu, iżby wiedział, że będą one przez R. H. użyte do oszustwa na szkodę (...) poprzez pobieranie środków z lokat przez osoby podające się za ich właścicieli. Tymczasem przesłuchiwany w czasie śledztwa w dniu 23 lipca 2013 r. wyjaśnił, że załatwiał dla R. H. fałszywe dokumenty ze zdjęciem innych osób, ale na dane klientów banku, które H. otrzymywał od jakiejś kobiety z banku (co jest zgodne z wyjaśnieniami H.), przy czym dokumenty te były mu potrzebne aby podjąć pieniądze innych osób z banku (k. 3226v- 3227, t. XVII). Jakkolwiek zatem oskarżony nie przyznał się do udziału w oszustwach oraz w usiłowaniu oszustwa na szkodę (...), to jednak tej treści wyjaśnieniami potwierdził okoliczności faktyczne, które stanowiły podstawę oskarżenia go o współudział w tych przestępstwach. Przyznał bowiem, że od R. H. wiedział o tym, iż załatwiane za

jego pośrednictwem sfalszowane dokumenty tożsamości będą przez niego i inne osoby użyte do podjęcia z banku pieniędzy osób, na których dane, ale ze zdjęciem innej osoby, te dokumenty spreparował jego znajomy R. W.. W tej sytuacji w pełni zasadnie sąd pierwszej instancji uznał oskarżonego D. L. za winnego współsprawstwa do popełnienia przestępstw zarzucanych w pkt LXXXIII, LXXXIV oraz LXXXV przyjmując, że miał on pełną świadomość tego, iż uzyskane przez R. H. za jego pośrednictwem sfalszowane dokumenty tożsamości użyte zostaną do oszustw na szkodę (...), polegających na wypłacaniu środków z lokat osób, za które się podawali wykorzystując uzyskane przez Dionizego Lipińskiego dokumenty tożsamości z ich zdjęciami, ale na dane właścicieli czy też pełnomocników właścicieli owych lokat.

Oskarżony D. L. został co prawda prawomocnie skazany wyrokiem Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 15 kwietnia 2014 r., sygn. akt V K 119/13 za udział w podrabianiu bądź przerabianiu między innymi dokumentów tożsamości w celu użycia ich za autentyczne poprzez dostarczanie R. W. danych osobowych i fotografii innych osób (k. 7556- 7560, t. XXXIX), jednak czyny przypisane mu w tym wyroku dotyczyły zdarzeń z lutego, marca oraz listopada 2010 r. (jak chodzi o podrabianie dokumentów tożsamości), zaś w sprawie niniejszej oszustwa na szkodę (...) miały miejsce w maju oraz w czerwcu 2010 r. Oznacza to, że skazanie to nie dotyczyło współdziałania D. L. z R. W. w podrobieniu dokumentów tożsamości na nazwiska Ł. P. (2), J. K. oraz T. L., które zostały

użyte do pobrania oraz próby pobrania środków z lokat tych osób w (...). Nawet zresztą gdyby istotnie (jak zdaje się sugerować apelacja i co kolejny obrońca oskarżonego podniósł w piśmie z dnia 8 sierpnia 2021 r.- k. 8512-8514, t. XLIII oraz w ramach stanowiska zaprezentowanego na rozprawie odwoławczej) skazanie mocą wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 15 kwietnia 2014 r, obejmowało współudział oskarżonego w sfalszowaniu dokumentów tożsamości użytych do popełnienia oszustw i usiłowania oszustwa na szkodę (...) objętych niniejszym postępowaniem, również nie można by mówić o stanie powagi rzeczy osądzonej. Wszak w sprawie V K 110/13 D.L.skazany został wyłącznie za udział w podrabianiu i przerabianiu dokumentów, a więc za przestępstwo z art. 270 § 1 k.k., co nie wyklucza odrębnego skazania go za ich użycie do dokonania oszustwa.

Mając powyższe na uwadze nie sposób zgodzić się z zarzutem apelacji jakoby sąd pierwszej instancji, dokonując oceny dowodów zabranych na okoliczność zarzutów stawianych oskarżonemu D. L. w pkt LXXVIII, LXXIX, LXXX, LXXXI, LXXXIII, LXXXIV oraz LXXXV aktu oskarżenia, uczynił to z obrazą art. 2 § 2 k.p.k., art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k. Sąd ten miał w polu widzenia wszystkie dowody związane z udziałem w przestępstwach oskarżonego D.L.i dowody te ocenił zgodnie z regułą wynikającą z art. 7 k.p.k., zaś dokonana przez niego ocena jest zbieżna z oceną sądu odwoławczego. Wbrew twierdzeniom zawartym w apelacji w zakresie w/w zarzutów nie występowały żadne wątpliwości, które zgodnie treścią art. 5 § 2 k.p.k.

miałyby zostać poczytane na korzyść oskarżonego.

Za zasadny uznać należało natomiast zarzut obrazy art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k., mający wpływ na treść rozstrzygnięcia zawartego w pkt 53 zaskarżonego wyroku (pkt LXXXII a/o) i prowadzący do błędu w ustaleniach faktycznych co do tego jakoby oskarżony D. L. w dniu 30 maja 2010 r. zlecił R. H. kradzież samochodu marki (...) z zawartością pieniędzy w kwocie około 190.000 euro, co przełożyło się na przyjęcie kwalifikacji prawnej tego czynu z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. Czyniąc ustalenia faktyczne w zakresie tego czynu sąd pierwszej instancji nie uwzględnił występujących wątpliwości co do tego czy oskarżony D. L. wiedział o tym, że w samochodzie marki (...), którego kradzież zlecił R. H., znajduje się 190 tys. euro, a więc co do tego czy istotnie zlecił kradzież tego samochodu wraz z gotówką w tej kwocie. Wszak z wyjaśnień złożonych w czasie postępowania przygotowawczego przez świadka W. C., który zlecił D. L. dokonanie tej kradzieży, a które zostały przez niego przed sądem podtrzymane, wynika, że sam nie wiedział o tym, że w samochodzie marki (...) znajdować się będzie większa ilość gotówki. Wręcz wyjaśnił on, że z informacji przekazanych mu przez Czecha Z. C. (który zlecił mu znalezienie wykonawcy kradzieży) wynikało, iż chodzi o wyłudzenie odszkodowania z polisy AC. Wyjaśnił on wprost, że C. nie mówił ani jemu, ani L., ani też H., że w samochodzie będą pieniądze, bo bał się, żeby tych pieniędzy nie zabrali (k. 8415- 8416, t. XLIII, k. 7385- 7386, t. XXXVIII), co jest logiczne. Te depozycje W.

C. zbieżne są z wyjaśnieniami R. H., który również nie mówił o tym, żeby zleceniem kradzieży objęte były pieniądze, które miały się znajdować w bagażniku samochodu marki (...). H. wręcz wyjaśnił, że (...) (D. L.) powiedział mu, że „ma w tym samochodzie nie grzebać”, tylko odjechać nim ze stacji benzynowej i w umówionym miejscu przekazać samochód Czechowi, który im tę kradzież zlecił (Z. C.). Przed przekazaniem samochodu zatrzymał się jednak i stwierdził, że w bagażniku jest torba z gotówką w kwocie ok. 100- 150 tys. euro, którą zabrał i ukrył w lesie, zaś D. L. powiedział o tym dopiero kiedy przesiadł się do jego samochodu (k. 199- 200 t. I). Tej treści wyjaśnienia R. H. i W. C. zgodne są z wyjaśnieniami oskarżonego D. L. co do tego, że nie wiedział, iż w stanowiącym przedmiot kradzieży samochodzie będzie się znajdować gotówka w takiej kwocie.

Sąd pierwszej instancji zresztą w pisemnym uzasadnieniu wyroku poczynił ustalenia faktyczne odpowiadające opisowi tego zdarzenia przez R. H., a w szczególności przyjął, że o tym, iż w skradzionym samochodzie znajdowała się taka duża ilość gotówki powiedział D. L. dopiero po kradzieży i przekazaniu auta Czechom. Przy takich ustaleniach faktycznych nie sposób przyjąć, iżby oskarżony D. L. zlecił R. H. kradzież samochodu marki (...) z zawartością 190 tys. euro, jak wynika to z opisu czynu zarzucanego mu w pkt LXXXI aktu oskarżenia, który to opis sąd pierwszej instancji w całości zaakceptował, jakkolwiek, opierając się na konsekwentnych w tej materii wyjaśnieniach R. H., słusznie przyjął, że o zaborze takiej gotówki powiedział D. L.

dopiero po dokonaniu kradzieży, a po upływie pewnego czasu przekazał mu jej część w wysokości 25 tys. euro. Za przyjęcie części pieniędzy pochodzących z kradzieży D. L. nie może jednak zostać ukarany w niniejszej sprawie. Z wyjaśnień R. H. wynika wszak, że zabór z bagażnika tego samochodu 190 000 euro nie był przez niego uzgodniony z D. L., a wręcz dokonał go wbrew jego woli ("D. powiedział mi, że ja mam tylko samochodem odjechać ze stacji, mam nie grzebać w nim, przekazać samochód Czechowi i tyle"- k. 199, t. I), co oznacza, że stanowiło to z jego strony eksces. Podzielenie się następnie z oskarżonym D. L. częścią gotówki stanowiącej przedmiot zaboru uznać należałoby za odrębne przestępstwo z art. 291 § 1 k.k. i jakkolwiek mieściłby się ono w granicach zdarzenia historycznego opisanego w pkt LXXXII aktu oskarżenia, to jednak zmiana zaskarżonego wyroku poprzez przypisanie oskarżonemu odrębnego przestępstwa z art. 291 § 1 k.k. przez sąd odwoławczy nie myśla możliwa z uwagi na kierunek zaskarżenia wyroku. Byłaby to bowiem zmiana na niekorzyść oskarżonego, zaś apelacji na jego niekorzyść nie wywiedziono.

Za niezasadny uznano również zarzut obrazy art. w zw. z art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k., który zresztą nie został w żaden sposób uzasadniony. Uzasadnienie wyroku sądu pierwszej instancji w zakresie dotyczącym oskarżonego D.L. jest co prawda lakoniczne, jednak zawiera konieczne elementy wymienione w tym przepisie, wskazując jakie fakty sąd ten uznał za udowodnione oraz na jakich dowodach się oparł a także którym dowodom i dlaczego wiary odmówił

<p>jak również zawiera wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>O zmianę zaskarżonego wyroku poprzez:</p> <ul style="list-style-type: none"> - uniewinnienie oskarżonego od popełnienia czynów zarzucanych mu w pkt LXXVII, LXXX i LXXXI (pkt 49 i 52 wyroku), - zmianę kwalifikacji prawnej czynu opisanego w pkt LXXIX aktu oskarżenia (pkt 50 wyroku) poprzez przyjęcie, że oskarżony dopuścił się przestępstwa z art. 62 ust. 1 b bądź ewentualnie z art. 56 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, - zmianę kwalifikacji prawnej czynu opisanego w pkt LXXXII aktu oskarżenia (pkt 53 wyroku) poprzez wyeliminowanie art. 294 § 1 k.k., - zmianę kwalifikacji prawnej czynów opisanych w pkt LXXXIII, LXXXIV i LXXXV aktu oskarżenia poprzez przyjęcie, że oskarżony popełnił przestępstwa z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. 	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Z przyczyn wyżej przedstawionych nie zasługiwały na uwzględnienie wnioski o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia czynów zarzucanych mu w pkt LXXVII, LXXX i LXXXI aktu oskarżenia, zmianę kwalifikacji prawnej czynu opisanego w pkt LXXIX aktu oskarżenia poprzez przyjęcie, że oskarżony dopuścił się przestępstwa</p>		

z art. 62 ust. 1 b bądź ewentualnie z art. 56 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii oraz o zmianę kwalifikacji prawnej czynów opisanych w pkt LXXXIII, LXXXIV i LXXXV aktu oskarżenia poprzez przyjęcie, że oskarżony popełnił przestępstwa z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k.

Zasadny był jedynie wniosek o zmianę kwalifikacji prawnej czynu opisanego w pkt LXXXII aktu oskarżenia (pkt 53 wyroku) poprzez wyeliminowanie art. 294 § 1 k.k. Nieudowodnienie oskarżonemu zamiaru kradzieży gotówki w kwocie 190 tys. euro znajdującej się w stanowiącym przedmiot kradzieży samochodzie marki (...) skutkuje brakiem podstaw do skazania go za pomocnictwo do kradzieży tej kwoty. Sama zaś wartość skradzionego samochodu nie przekracza 200 tys. zł.

3.2.

Obraza prawa procesowego mająca wpływ na treść orzeczenia, to jest art. 404 § 2 k.p.k. poprzez naruszenie zasady koncentracji materiału dowodowego i zasady ciągłości postępowania, co w konsekwencji doprowadziło do wydania orzeczenia z naruszeniem zasady bezpośredniości.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny

Zarzut uznano za niezasadny. Jakkolwiek nie wyrażono tego w uzasadnieniu apelacji, jednak przyjmując należy, że naruszenia zasady ciągłości rozprawy i koncentracji materiału dowodowego apelujący upatruje w zaniechaniu przez

sąd przeprowadzenia odroczonej rozprawy od początku w dniu 12 kwietnia 2017 r.

Prowadzenie rozprawy od początku uzasadnione jest tym, że upływ czasu jaki następuje od poprzedniej rozprawy jest na tyle długi, że zacierają się bezpośrednio z niej wrażenia i zasada bezpośredniości przemawia za ponownym osobistym kontaktem sądu z przeprowadzonymi już dowodami. Wielokrotnie w orzecznictwie prezentowane były kryteria pozwalające na ocenę konsekwencji naruszenia zasady wyjątkowości przewidzianej w art. 404 § 2 kpk. Otóż wskazywano, że o naruszeniu tej zasady decyduje nie tylko upływ czasu między skutecznymi rozprawami, a także konkretne okoliczności danej sprawy, takie jak przyczyny odraczania rozpraw, postawa oskarżonych w trakcie procesu, zakres materiału dowodowego, a w konsekwencji wpływ decyzji sądu o prowadzeniu rozprawy w dalszym ciągu na treść wyroku (wyrok SA we Wrocławiu z dnia 25 września 2013r. w sprawie II AKa 200/13 - LEX nr 1381615). W większości tego rodzaju wypadków, dalsze prowadzenie rozprawy nie może zagrażać czyjemukolwiek interesowi procesowemu i umożliwia zrealizowanie celów postępowania karnego (wyrok SA w Katowicach z dnia 10 lipca 2014r. w sprawie II AKa 229/13 - LEX nr 1537364).

Obrońca oskarżonego D. L. tymczasem, poza głosłownym zarzutem, nie wskazuje żadnej argumentacji pozwalającej na przyjęcie, że prowadzenie przez sąd pierwszej instancji 12 kwietnia 2017 r. rozprawy odroczonej w

dalszym ciągu, przy niezmienionym składzie, miało jakiegokolwiek negatywne konsekwencje dla oskarżonego. Wskazać natomiast należy, że sprawa niniejsza była sprawą wieloosobową, w której przeprowadzono bardzo rozległe postępowania dowodowe, zaś odwoływanie kolejnych terminów rozpraw wyznaczonych przez sąd pierwszej instancji pomiędzy rozprawą z 6 czerwca 2016 r. a rozprawą z 12 kwietnia 2017 r. było spowodowane bądź usprawiedliwionymi chorobą nieobecnościami obrońców oskarżonych bądź chorobą sędziego referenta. Rozprawa z dnia 6 czerwca 2016 r. została przerwana do 23 września 2016 r. (k. 6264, t. XXXII). W tym terminie rozprawa się jednak nie odbyła z powodu choroby sędziego referenta (k. 6274, t. XXXII). Na rozprawie w dniu 17 października 2016 r. z powodu usprawiedliwionego niestawiennictwa obrońców jednego z oskarżonych nie przeprowadzono żadnej czynności dowodowej, odraczając ją do 23 listopada 2016 r. (k. 6308, t. XXXII). Rozprawa wyznaczona na 23 listopada 2016 r. została odwołana z uwagi na chorobę obrońcy innego oskarżonego (k. 6332- 6334, t. XXIII). Na kolejnej z wyznaczonych rozpraw nie stawiła się obrońca oskarżonego R. H., co do którego zachodził wypadek obrony obligatoryjnej, w zw. z czym odroczone ją do 11 stycznia 2017 r. (k. 6408- 6411, t. XXXIII). Również ta rozprawa nie doszła do skutku z uwagi na problemy zdrowotne jednego z obrońców oskarżonych (k. 6422). Rozprawy zaplanowane na 8 lutego i 8 marca 2017 r. zostały z kolei odwołane z powodu choroby sędziego referenta (k. 6429, k. 6433). Było to zatem okoliczności wyjątkowe

<p>powalające na kontynuację procesu po 10- miesięcznym odroczeniu. W sprawach wieloosobowych uniknięcie tego rodzaju sytuacji jest w istocie nie do uniknięcia, a wręcz podejmowanie decyzji o prowadzeniu rozprawy od początku w przypadku każdorazowego odroczenia rozprawy mogłoby być przez oskarżonych być wykorzystywane do skutecznego zablokowania procesu. Trudno jednocześnie uznać, by przez okres 10 miesięcy w pamięci orzekającego sądu zatarły się ślady pamięci co do dowodów wcześniej przeprowadzonych. Brak też podstaw do przyjęcia, by naruszone zostało w ten sposób prawo do obrony oskarżonego D. L. który- co nie bez znaczenia- na większości rozpraw w ogóle się nie stawiał.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Zgłoszony alternatywnie wniosek o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Z przyczyn wyżej podanych wniosek nie zasługiwał na uwzględnienie.</p>		
<p>3-3.</p>	<p>Obraza prawa procesowego mająca wpływ na treść orzeczenia, to jest art. 351k.p.k., który obowiązywał w dacie wpływu aktu oskarżenia do sądu pierwszej instancji i wyboru składu orzekającego.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>Brak podstaw do uwzględnienia zarzutu. Zarzut ten w istocie nie został w żaden sposób uzasadniony. O ile autorowi apelacji chodziło o uchybienia proceduralne w wyznaczeniu sędziego referenta J. R., pod przewodnictwem której wydano zaskarżony wyrok, to jakkolwiek istotnie w dniu 1 czerwca 2015 r., kiedy mocą zarządzenia Przewodniczącego Wydziału XXI Karnego Sądu Okręgowego w Katowicach sprawa została przydzielona do jej referatu, obowiązywał art. 351 k.p.k., który stanowił, że regułą jest wyznaczanie sędziego albo sędziów powołanych do orzekania w sprawie w kolejności według wpływu sprawy oraz jawnej dla stron listy sędziów danego sądu lub wydziału, to jednak przepis ten przewidywał odstępstwo od tej reguły w razie choroby sędziego lub z innej ważnej przyczyny, którą należało wskazać w zarządzeniu. W sprawie niniejszej taka właśnie ważna przyczyna wystąpiła, gdyż dotychczasowy referent sprawy został przeniesiony do Wydziału VII Odwoławczego Sądu Okręgowego w Katowicach, zaś sędzia Joanna Rybińska została delegowana do orzekania w Sądzie Okręgowym i skierowana do Wydziału XXI Karnego, w zw. z czym należało stworzyć dla niej referat. Te okoliczności zostały wskazane w pisemnym zarządzeniu Przewodniczącego Wydziału XXI Karnego Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 1 czerwca 2015 r. (k. 5794, t. XXX).</p>	

Wniosek		
Zgłoszony alternatywnie wniosek o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Z powodu niezasadności zarzutu naruszenia art. 351 k.p.k. wniosek o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania na uwzględnienie nie zasługiwał.		
3.4.	Wymierzenie oskarżonemu rażąco surowej kary.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Jakkolwiek w petitum apelacji zaskarżonemu wyrokowi zarzucono ogólnie wymierzenie oskarżonemu rażąco surowej kary pozbawienia wolności, to w jej uzasadnieniu odniesiono się jedynie do kary wymierzonej za przestępstwo z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, wskazując, że jest ona niedostosowana do kar wymierzonych innym oskarżonym (przy czym nie wskazano którym) za wprowadzanie do obrotu oraz wewnątrzspółnotowe nabycie narkotyków w znacznie większych ilościach.		

W punkcie 50 wyroku sąd pierwszej instancji za uczestniczenie w obrocie łącznie nie mniej niż 400 gramami marihuany oraz nie mniej niż 1,5 kg amfetaminy, w ramach działania w grupie przestępczej oraz czyniąc sobie z popełnienia tego przestępstwa stałe źródło dochodu (a więc przy podwójnych okolicznościach obciążających) wymierzył oskarżonemu karę 2 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 100 stawek dziennych. Wziąwszy pod uwagę to, że przestępstwo z art. 56 ust. 3 ustawy narkotykowej zagrożone jest karą minimum 2 lat pozbawienia wolności wymierzona kara tylko o 3 miesiące przekracza dolny próg ustawowego zagrożenia, co przy występowaniu podwójnych okoliczności obostrzających i przy uwzględnieniu wielokrotnej uprzedniej karalności według stanu na dzień wyrokowania przez sąd pierwszej instancji (k. 7151-7155, t. XXXVII) prowadzi do wniosku, że kary orzeczonej przez sąd pierwszej instancji za to przestępstwo żadną miarą nie sposób uznać za karę nadmiernie i niezasłużenie represyjną, a już na pewno nie surową w stopniu rażącym, czego wymaga art. 438 pkt 4 k.p.k. Wręcz przeciwnie, w przekonaniu sądu odwoławczego, jest to kara dostosowana do dużego stopnia społecznej szkodliwości tego przestępstwa (wyrażającego się dużą ilością środków odurzających i substancji psychotropowych, w których obrocie oskarżony uczestniczył), do okoliczności jego popełnienia (działanie w grupie przestępczej oraz uczynienie sobie z przestępstwa stałego źródła dochodu) jak również do sposobu życia oskarżonego przed i po jego popełnieniu (wielokrotna

karalność). Kary wymierzonej oskarżonemu za przestępstwo z art. 56 ust. 3 ustawy narkotykowej nie można porównywać z karami, jakie orzeczono wobec R. H. i M. G., gdyż wobec nich zastosowano nadzwyczajne złagodzenie kary na podstawie art. 60 § 3 k.k. z uwagi na złożenie wyjaśnień, które pozwoliły na pociągnięcie do odpowiedzialności osób z nimi współdziałających.

Co się natomiast tyczy pozostałych wymierzonych oskarżonemu D. L. kar jednostkowych oraz kary łącznej, to wskazać należy, że obrońca w apelacji nie podniósł żadnego argumentu mającego wskazywać na to, że są one surowe w stopniu rażącym, poprzestając tylko na ogólnikowym zarzucie oraz na wniosku o złagodzenie zarówno kar jednostkowych jak i kary łącznej, co zwalnia sąd odwoławczy od konieczności odniesienia się do tego zarzutu. Stwierdzić jedynie sąd ten pragnie, że zarówno kary jednostkowe jak i kara łączna orzeczone wobec D.L. bynajmniej nie cechują się nadmierną surowością i jak chodzi o kary jednostkowe są one dostosowane do okoliczności wskazanych w art. 53 § 1 i § 2 k.k., zaś ja chodzi o karę łączną, to została ona ukształtowana w taki sposób, by spełniała wobec oskarżonego cele zapobiegawcze i wychowawcze, czego wymaga art. 85a k.k.

Wniosek

O zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie oskarżonemu znacznie łagodniejszych kar jednostkowych i kary łącznej w dolnej granicy ustawowego zagrożenia i rozważenie zastosowania warunkowego

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności na okres próby wynoszący 5 lat.	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
Jakkolwiek sąd odwoławczy obniżył karę wymierzoną oskarżonemu za przestępstwo przypisane mu w pkt 53 wyroku, a w efekcie również karę łączną pozbawienia wolności, to jednak stało się tak na skutek zmiany na łagodniejszą kwalifikacji prawnej tego czynu, a nie na skutek uwzględnienia zarzutów apelacji dot. wymierzenia oskarżonemu rażąco surowych kar jednostkowych i kary łącznej.	

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
4.1.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Całość zaskarżonego wyroku, za wyjątkiem czynu przypisanego oskarżonemu w pkt 53 wyroku, orzeczenia o karze łącznej oraz orzeczenia o zaliczeniu na jej poczet rzeczywistego okresu pozbawienia wolności w sprawie.	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	

Przedstawiono w sekcji nr 3.	
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany
Opis czynu i kwalifikacja prawna przestępstwa przypisanego D. L. w pkt 53 wyroku, kara wymierzona za to przestępstwo, kara łączna oraz zaliczenie na jej poczet okresu rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie.	
Zwięźle o powodach zmiany	
<p>Uznając za zasadny zarzut apelacji dot. braku podstaw do przypisania oskarżonemu zlecenia R. H. kradzieży samochodu marki (...) wraz ze znajdującą się w nim gotówką w kwocie 190 tys. euro, dokonano stosownej zmiany opisu przestępstwa przypisanego mu w pkt 53 wyroku jak również zmiany jego kwalifikacji prawnej przyjmując, że oskarżony wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 278 §1 k.k. Wartość skradzionego samochodu ustalona została na podstawie zeznań jego właściciela A. B. zawartych w materiałach przekazanych w drodze pomocy prawnej przez prokuraturę w H. K. na 376.200 koron czeskich, co odpowiada 56.291,76 zł. polskich według kursu korony czeskiej z 2010 r. w wysokości 0,1533 zł. Co prawda przyjęty przez sąd pierwszej instancji a także ustalony na podstawie zebranych w sprawie dowodów opis czynu przypisanego oskarżonemu D. L. ewidentnie wskazuje na to, że działał on we współsprawstwie z R. H. i innymi ustalonymi osobami (W. C., Z. C., M. B.), jednak wzięwszy pod uwagę kierunek zaskarżenia wyroku Sądu Okręgowego sąd odwoławczy nie mógł dokonać zmiany jego kwalifikacji prawnej na art. 278 § 1 k.k., będąc zmuszonym zaakceptować nieprawidłowe uznanie czynu popełnionego przez D. L. jako pomocnictwa do kradzieży samochodu marki (...).</p> <p>Konsekwencją wyeliminowania z kwalifikacji prawnej art. 294 k.k. § 1 k.k. było obniżenie wymiaru kary za to przestępstwo do 8 miesięcy pozbawienia wolności. Przestępstwo z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k. zagrożone jest bowiem znacznie łagodniejszą karą niż przestępstwo kwalifikowane w zw. z art. 294 § 1 k.k. Poza tym wyeliminowanie z opisu czynu pomocnictwa</p>	

do kradzieży gotówki w wysokości 190 tys. euro wpłynęło na znaczne obniżenie stopnia społecznej szkodliwości tego przestępstwa.

Obniżenie kary za przestępstwo przypisane oskarżonemu w pkt 53 wyroku spowodowało też konieczności adekwatnego obniżenia kary łącznej pozbawienia wolności.

Akceptując zastosowaną przez sąd pierwszej instancji metodę ukształtowania kary łącznej wobec oskarżonego, orzeczoną przez Sąd Apelacyjny wobec tego oskarżonego nową karę łączną wymierzono w wysokości 2 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności.

1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		

1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania	
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku	
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
6. Koszty Procesu	

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
3.	Oskarżonego zwolniono od uiszczania kosztów sądowych, zważywszy na konieczność odbycia orzeczonej kary łącznej 2 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności.

7. PODPIS
SSO del. Teresa Jędrzejak-Paluch SSA Piotr Filipiak SSA Marcin Schoenborn

1.11. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	1
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	całość rozstrzygnięcia zawartego w zaskarżonym wyroku dot. oskarżonego D. L.
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia	

# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych		

	przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana